

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפורי החיים של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור זיכרון השואה ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il. אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: כסלר	שם פרטי: צבי/רה פוניטה
----------------	------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות דפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים. חובה למלא את השדות המודגשים.

שם משפחה לפני שנת 1948: סנדאוס		בלועזית: SANDHAUS	שם נעורים: פוניטה
שם פרטי לפני השואה: —		בלועזית: —	מין: ז
שם פרטי לפני השואה: —		בלועזית: —	תאריך לידה: 18.6.1941
מקום לידה (ישוב, מחוז): צ'קווא		בלועזית: CZERNOWITZ	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: אבא	שם פרטי ושם נעורים של האם: ריטה		
שם פרטי של האישה/הבעל (האם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): —		שם נעורים של האישה: סנדאוס פוניטה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): צ'קווא		בלועזית: CZERNOWITZ	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: —		מקצוע לפני המלחמה: —	חבר בארגון או בתנועה: —
מקום מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): —		מקום מגורים בתקופת המלחמה: סניטריסטריה א' קרואטיה	
האם היית בגטאות? אילו ומתי? —		האם היית בגטאות? אילו ומתי? צ'קווא 1941	
האם היית במחנות? אילו ומתי? —		האם היית במחנות? אילו ומתי? סניטריסטריה 1941-1944	
מקום השחרור: סניטריסטריה מליה		בלועזית: MOGILEV	תאריך השחרור: 1944
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה? —		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? —	
מקומות/מחנות בדרך לארץ ישראל: —		שנת העליה: 1941	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): —

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון):

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ב 18.6.49 בזמן המלחמה,
בבן שאני עבד אספר.

אנא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזגרט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה; האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלחת; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

אני בן 70 והייתי צעיר מאוד אז וחי הנסיונות
נשאלתי איך ראיתי ואמרתי 3 חודשים נשאלתי
ואני נשאלתי, האם מבינים עלתני בקינות
המחנות במחנה בן דומה כ 500 אנשים -
אם הייתי עלתני בקינות בקינות המלחמה. אני הייתי
במחנה ואמרתי שני החיילים איתי אז וחי. סבלתי מלקי
אחרי, בבן נשאלתי (אני ואתי ואמרתי שני החיילים)
אחרי כחצי. בזמן שאני החיילים איתי בחינה,
היה איתי שני חיילים אז הלחמה וחיילי איתי שני
במחנה שלי, אף על פי 5 החיילים חילי שני וסבלתי
מחיילים ולא הלחמה אז כחצי. ישנו בחיילים אלו שני
החילי סובייטים ולכן סבלתי מחוסר העסקאות, בן
אז חיילי אף על פי 5. הכחתי שלי ישנו החיילים (סבלתי)
בזמן הלחמה, היי קפואו מלקי ואפני איתי שני החיילים
לחיילי החיל. האפני איתי מועילה, אף החיילים
החיילים שניתי אף על פי.

ב-1944 שבתנו וכל תוכניתנו איתנו
 קראתי מסל סגור ומבודד, היעלתי את כל אלפי אלפי
 על היום יש לי סכומים וכרטיסי מיליון ש"ח.
 עקב מיליון יש לי 45% נגד אביואל.
 מקבלת כתיבת איתנו.

אגא ספרי על קורותך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
 (ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/עליה):

בזכרונותי היעלתי את כל המסמכים, ב-1946
 אבנו למותנו אבנו לרובנו אנו למותנו (נמך)
 ומת אלפי יושבי, של חיבתנו 13 שנים 36
 אבנו נמך, בזמן זה אבנו מותנו
 ען הסגרת אבנו במשך איתנו למותנו.

אגא ספרי על חיך בארץ
 (ציוני דרך: לימודים/תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/דורות המשך וכו'):

1961 אבנו אבנו, בלתי 1962 היעלתי ומותנו
 אבנו אבנו. נשנו 3 נשנו אבנו
 נשנו 3 נשנו, אבנו אבנו אבנו
 נשנו אבנו.
 נשנו אבנו.

שמי ציפורה רסלר, ואני ילידת צ'רנוביץ שהיום נמצאת באוקראינה.

עם כניסתם של הפשיסטים הרומנים וצבא גרמניה לעירנו, החלו הרדיפות של היהודים ובשנת 1941 גורשנו מביתנו לגטו צ'רנוביץ. על אף שהייתי קטנה, הלכתי עם טלאי צהוב.

מספר חודשים אחרי שגורשנו החלו המשלוחים למחנות הריכוז וגם משפחתי ואני הלכנו. בהתחלה הכניסו אותנו לקרונות של הובלת בהמות. בכל קרון דחפו 60-70 אנשים, בתוך הלכלוך של הבהמות. לא היה מקום לשבת. כל הזמן עמדנו. אני הייתי תינוקת ואמא שלי החזיקה אותי בידיים. היה קר. ככה נסענו כמה ימים עד לטרנסניסטריה - הגהנום של יהודי באסרביה ובוקובינה.

כשהגענו לטרנסניסטריה, הוציאו אותנו מהקרונות. את אלו שמתו בזמן הנסיעה, זרקו בשדה בלי קבורה, ואנחנו התחלנו ללכת ברגל. כל ההליכה אמא שלי החזיקה אותי בידיים. הלכנו בגשם, שלג וקור. ישנו ביערות. הניידות וחוסר בתנאים מינימליים, כמו אוכל ותרופות, השפיעו על ההתפתחות שלי כתינוקת. התחלתי ללכת רק בגיל חמש.

בזמן ההליכה אחד מהחיילים ירה צרור כדורים וכדור אחד פגע בכף הרגל שלי ועד היום כף הרגל שלי כולה מצולקת.

הסבים שלי משני הצדדים נפטרו בזמן ההליכה. הם קפאו מקור וזרקו אותם לתעלות המים שבצדי הכביש.

ככה הלכנו עד לעיירה מוגילב שם נמצאו מחנות הריכוז. אני חליתי בנוסף לפציעה ברגל, בטיפוס ומגפת הכינים תקפה את כולנו. ככה החזקנו מעמד עד לשחרור.

בשנת 1944 בחודש מאי שוחררנו וחזרנו לעיר שלנו לצ'רנוביץ. אחרי שקבלתי אוכל ותרופות התחלתי לאט לאט ללכת.

היום שקמתי את עצמי. אני נשואה, יש לי 3 ילדים ו- 3 נכדים.